

A colorful illustration of a forest scene. In the foreground, there is a field of green grass with some yellow and orange streaks. A large yellow butterfly with black spots is in the center. To the left, a smaller blue butterfly is flying. In the background, there are several birch trees with white bark and black lenticels. The sky is a mix of light blue and green. The overall style is soft and painterly.

V trávě

SBÍRKA ŽÁKOVSKÝCH BÁSNÍ A PRÓZ

KE DNI ZEMĚ

2013

Sbírku básní sestavil: **Tomáš Starý**

Ilustrace (obálka): **Tulgaa Altanzul**

Sbírka byla sestavena z příspěvků žáků I. Základní školy ve Zruči nad Sázavou do literární soutěže, konané u příležitosti oslav Dne Země 2013.

KOČKA A MYŠ

ANDREA KRISTÍNOVÁ,
VENDULA NOVÁKOVÁ,

3. A

KOČKA S MYŠÍ
SPOLU ŽILY,
V JEDNOM DOMĚ
HOSPODAŘILY.

ZÁSOBY SI UDEĚLÁME,
V KOSTELE JE USCHOVÁME.
HRNEK SÁDLA KOUPILY
A MLÉKEM TO ZAPILY.

KOČKA MYŠKU PODVEDLA,
SAMA SI VŠE NECHALA.
MYŠKA NA TO PŘIŠLA
A KOČKA JI SNĚDLA.

KDYŽ SE KOČKA
S MYŠÍ SPOLČÍ,
PRO MYŠKU TO
ŠPATNĚ SKONČÍ.

Zadání soutěže:

Co se děje pod našima nohama v trávě? Je tam velmi živo. Běhá a poletuje tu mnoho roztočivých druhů organismů. Shánějí potravu, chrání se před nepřáteli, hledají úkryt pro své mladé. Nakoukni do tohoto mikrosvěta a namaluj nám kousek z něho. Napiš báseň, příběh či pohádku.

V trávě

Matyáš Sůva, 3. A

Naše tráva je hezká,
protože je zelená.
Každý člověk jí tleská.
Odřeme si na ní kolena.

Maminka nás zachrání
po deseti vypráních.
Usuší nás sluníčko.
Děkujeme Zemičko.

V trávě	<i>Tereza Studecká, 8. A</i>	25
U rybníka na paloučku	<i>Vojtěch Losinecký, 8. A</i>	26
V trávě	<i>Dominik Volf, 8. B</i>	27
Tráva	<i>Dominika Kruntorádová, 8. B</i>	28
Na houbách	<i>Jan Tvrdlík, 8. B</i>	29
Tráva	<i>Tereza Kupková, 8. B</i>	30
Malý svět	<i>Dominik Konvalinka, 9. A</i>	31
Brouček v trávě	<i>Michal Kubík, 9. A</i>	32
V trávě	<i>Eliška Kuntová, 9. A</i>	33
Tráva	<i>Adéla Sůvová, 9. A</i>	34
Jaro v trávě	<i>Kateřina Barešová, 9. B</i>	35
V trávě	<i>Magdaléna Nováková, 9. B</i>	36
V trávě	<i>Nikol Petrásková, 9. B.</i>	38

Obsah

Kočka a myš	<i>Andrea Kristínová, Vendula Nováková, 3. A</i>	2
V trávě	<i>Matyáš Sůva, 3. A</i>	3
Slunéčko sedmítečné – beruška	<i>Nikola Horká, Natálie Jakubcová, 3. A</i>	4
Na paloučku	<i>Tereza Losinecká, 3. A</i>	5
Hmyzí trable	<i>Zdeněk Jelínek, 3. A</i>	6
Hadi a brouci	<i>Patrik Šimko, 6. A</i>	7
Stavení mraveniště	<i>Adéla Molhancová, Lenka Havlenová, 6. A</i>	8
Žížaly	<i>David Pacner, 6. A</i>	9
Ježek	<i>Libor Pacner, 6. A</i>	10
Naše travička zelená	<i>Vojtěch Novák, 6. B</i>	11
V trávě	<i>Simona Vaňkátová, 7. A</i>	12
V trávě	<i>Daniel Hoskovec, 7. B</i>	13
V trávě	<i>Jakub Bína, 7. A</i>	14
V trávě	<i>Kateřina Dubjáková, 7. A</i>	15
Luční víla	<i>Eliška Táborská, 7. B</i>	16
V trávě	<i>Josef Havíř, 7. B</i>	17
Tráva	<i>Martin Hendrych, 7. B</i>	18
V trávě	<i>Simona Štěpánová, 7. B</i>	19
V trávě...	<i>Michaela Šedivá, 7. B</i>	20
V trávě	<i>Kateřina Burianová, 8. A</i>	21
V trávě	<i>Dominika Dlouhá, 8. A</i>	22
V trávě	<i>Lucie Kotková, 8. A</i>	23
V trávě	<i>Markéta Fialová, 8. A</i>	24

Slunéčko sedmítečné – beruška

Nikola Horká, Natálie Jakubcová, 3. A

Beruška má krovky,
na nich černé tečky.
Nožičky má černé,
běhá s nimi pěkně.

V travičce se vyhřívá,
sluníčko ji objímá
a při tom se usmívá.
Slouží jí tak věrně.

Hřej mě, hřej mě sluníčko,
popolez už maličko.

Na paloučku

Tereza Losinecká, 3. A

U lesíka na paloučku,
žije v trávě spousta broučků.

Mravenci i berušky,
mají svoje domečky.

Motýl ve vysoké trávě
potkal kamaráda právě.

Pavouk spřádá svoje síť,
pozor muško, ať nechytí tě.

V travičce utíká stonožka,
lekla se jí beruška.

V noci, když se zešeří,
můry shání večeri.

V trávě

Nikol Petrásková, 9. B.

Přicházím na rozlehlou zelenou pláň, plnou rozkvetlých kvítků v barevných sukénkách. Usadím se na krásně změklou zem, od včerejší průtrže mračen. Vysoká stébla trav mě hladí po tváři a já si vychutnávám svěží vánek, proudící směrem z východu. Tok mých myšlenek, ohledně úkolů do školy a všech možných i nemožných strastí, je pozastaven. Soustředím se pouze na okolní svět, plný krás přírody.

Do oranžova zabarvená kulatá zář se houpe vysoko na azurové obloze, stejně jako všechny, téměř neviditelné, poletující mušky. Bez ladu a skladu si ulehnu do zelenkavé peřiny, obklopující snad celý svět, abych se schovala před dopoledním žářem.

Kousíček od mé ruky se na okvětí lístky rozkvetlé a do rytmu vánku tančící kopretiny snese malá červená tečka. Nakloním se blíže, abych si ji mohla lépe prohlédnout. Avšak přikloním-li se k tomu malému sluníčku o kousínek víc, brzy frnkne do neznáma, směrem k azuru. Na tomto místě se cítím v bezpečí, daleko ukrytá před životními trampotami. Ve stínu vysokých stébel, jež jsou stále plné žlutého pylového prášku, který se sype všude kolem, si ležím a pozoruji, jak po mně začínají šplhat malí hnědí mravenečci. Lezou, vyřádkovaní pěkně jeden za druhým, jako o život. Prohlédnu si je zblízka a spatřím, jak si nesou bílá vajíčka malinká jako zrnka písku. Ohlédnu se, abych vystopovala, kam přenáší své budoucí potomky.

Z ničeho nic mě najednou cosi štípne do prstu na ruce. Všimnu si, že jsem si lehla přímo do malé hromádky hlíny a jehličí. Až teď si uvědomím, kam se všichni ti mrňouskové se svými bílými zrníčky stěhují. Uhánějí do svého úkrytu, aby se zachránili před útočícím kaštanově hnědým broučkem, jenž se jich pokouší zmocnit svými klepítky.

Pohlédnu směrem k azurovému nebi, avšak zjistím, že azurová modř se změnila v ocelovou šed' a pomalu, ale jistě začínají na mou pokožku dopadat stékající slzy oblohy. Crrrr. Chvilí mi trvá než ten nepříjemný zvuk, vycházející z budíku na nočním stolku, utiším stisknutím tlačítka na jeho boční straně. Víím, byl to jen sen v mém nerušeném světě, který bohužel skončil. Teď jsem opět v realitě a nastává den téměř stejný jako každý jiný.

Větrík se volně prohání
a na zlátnoucí třezalku přilétla ozdoba jemná,
To paví očko svou žízeň nektarem zahání,
aby jeho křidélka byla opět silná.

O kousek dál srna vyšla z lesa,
po travičce zatoužila spolu s rodinou.
Sluníčko pomalu už dolů klesá
a tma je přikryje s nastávající hodinou.

A já musím domů chystat se,
ještě naposled zelené vlásky pohladím.
Z náruče milé travičky nechce se,
však zítra se snad opět navrátím.

Hmyzí trable

Zdeněk Jelínek, 3. A

V travičce pod nohama
řádí roháč s rohama.

O kus dál jde stonožka.
Chybí jí na noze ponožka.

Včelka vidí křižáka,
co ukradl plyšáka.

Hovnivál si hledá trus.
Prošel dneska světa kus.

Moucha hledá dobytek.
Chce mít chutný příbytek.

Sklípkani, ti loví v noci.
Jsou chlupatí, to se nosí.

Blecha zase hodně skáče.
Kdo ji pozná, ten zapláče.

Hadi a brouci

Patrik Šimko, 6. A

Na louce žije brouček,
vypadá jak malý klouček.
Broučci žijí v květinách,
hadi zase v zeminách.

Broučci jsou malincí,
hadi zas velicí.
Brouci a hadi se nemají rádi,
proto nejsou kamarádi.

V trávě

Magdaléna Nováková, 9. B

Když z tmavého města konečně uteču
a s domovem se mi svoboda opět vrátí,
do lehkých věcí se rychle převleču
a utíkám do luk, které mě svou krásou mile schvátí.

Spousta lucerniček si tu spolu hraje,
spolu s větříkem něco si šeptají,
do takového já utíkám ráje,
tady mé sny s poupátky radostně vzkvétají.

Když hlavu k voňavé mateřídoušce složím
a nade mnou se stébélka sklání,
tak nějak zůstat tu napořád toužím,
pořád se stávat obětí půvabných plání.

Až úplně dole u počátků listů
malý mraveneček něco k snědku hledá.
Jenom chci mu popřát šťastnou cestu,
ať s rodinou se doma šťastně shledá.

Maličkými tvory to tu žije,
nemají život ani trošku lehký.
Však jen člověk si stále stěžuje,
i když je oproti nim tolik velký.

Jaro v trávě

Kateřina Barešová, 9. B

Sníh pomalu slézá,
jaro tiše vlézá,
omládne zas zem,
tráva leze ven.

Začne se zelenat,
ptáci poletovat.
Broučci se probouzí,
jaro už vítají.

Tráva zas ožije,
teplo ji zalije.
Berušky, motýli přilétli sem,
aby si užili překrásný den.

V trávě si hraje a brebentí malý svět,
pomalu rozkvétá náš první květ.

Stavení mraveniště

Adéla Molhancová, Lenka Havlenová, 6. A

V trávě vidím mraveniště,
malí dobří tvorečci.
Pracovníci jak je známe.
Jsou to lesní mravenci.

Pracovali ve dne v noci,
čas jim rychle utíkal.
Ani jsme se nenadáli,
dílo bylo hotové.

Královna se usmívala,
že je dílo nádherné.
Všichni se tam zabydleli,
jenom ten náš Ferda ne.

Žížaly

David Pacner, 6. A

Každé ráno za svítání
žížaly se ukrývají.
Před rybáři utíkají,
do země se zavrtají.

Tam se pěkně upokojí,
spokojenost v duši mají .
Tichounce si šeptají:
„ Nejsme rybí snídání . “

Najednou se nad žížalou
objevila slepice.
„ Určitě už všichni víte,
kdo tu měl hlad nejvíce? “

Žížalka je pochoutka
pro kura i pro krtka.
Vesele si v zemi ryje,
zahrádku nám zúrodňuje.

Tráva

Adéla Sůvová, 9. A

Tráva je slovo jako každé jiné,
nikomu nevadí, ale nikdo pro ni nezahyne.
Ale kdybyste věděli, co všechno se v ní skrývá,
o tom kolibřík ani skřivan nezaspívá.

To musíte zjistit sami,
do trávy se podívat,
porozumět si se včelami
a mravencům štípance nezazlívát.

Vždyť oni žijí jako lidi,
v rodinách a pospolu,
i když jsou tak trochu „pidi“,
neničte prosím přírodu!

Je pro nás velmi důležitá
a nezbytná k našemu životu,
tak neházej tam láhev, když je použítá,
ani starou nepotřebnou botu.

Užívej si krásu všech květin
a rozkvetlých stromů,
neznečišťuj je všelijakým smetím,
ať má jakoukoliv podobu.

V trávě

Eliška Kuntová , 9. A

Znáš ten pocit, když sedíš v létě v trávě?
Když se koukneš na oblohu a je ti tak moc krásně?
Když celý den nemusíš nic dělat
a do trávy si jen tiše lehat?

Krása je, když vidíš v trávě pavoučka,
který je roztomilejší než babočka.
Když vidíš, jak mraveneček přelézá trávu,
vypadá, jako bychom my překonávali bránu.

Když vydržíš a nebudeš nikam spěchat,
uvidíš všechno, co se v trávě děje,
i když se občas trošku chvěje.

V trávě je to prostě nejlepší,
nejen pro mě, ale i pro ty tvorečky nejmenší.
V trávě se jim krásně daří,
ať jejich životy nikdo nezmaří.

Ježek

Libor Pacner, 6. A

Náš ježeček pichlavý
je mrzutý a naštvaný.
Mračí se a hudruje,
na každého, kdo tu je.

Děti ježka hledají,
pokoje mu nedají.
Ježek píchá do všech stran:
„Já se chytit nenechám.“

Děti kolem běhají,
ježka všude hledají.
Ten však utekl do křoví,
lehl si a tiše spí.

Naše travička zelená

Vojtěch Novák, 6. B

Do daleké krajiny,
zelená se tráva.

A v té trávě
žijí brouci,
kteří cvrlikají
od rána do noci.

A na tu trávu slunce září,
daleko do neznáma.

Až v té dálce slunce zhasne,
ve stejnou chvíli právě
i život ztichne
v trávě.

Brouček v trávě

Michal Kubík, 9. A

Narodil se právě,
brouček dneska v trávě.
Rozhlédl se po okolí,
kolik květin už tam stojí.

Kvetou jedna vedle druhé,
co z nich po létě asi zbude.
Tráva je tak vysoká,
brouček neví kudy kam.

Když se tráva rosou třpytí,
brouček hned ví, co mít k pití,
sotva se rosy napije,
celý ožije.

Hned má síly dost,
skáče přes trávu hop a hop.
K večeru se unaví,
hledá trávu na spaní.

A když v trávě usíná,
na celý den vzpomíná.
Dobrou noc nám přeje všem,
těší se na druhý den.

Malý svět

Dominik Konvalinka, 9. A

Mrazivé noci odchází a teplé dny přichází.
Tráva a kvítí ožívá, ale zima stále bývá.

V trávě je jeden malý svět, který se po zimě vrátil zpět.
Všech druhů havěť už se probouzí a své domovy si uklízí.

Stonožka byla velmi pilná, její spíž už je plná.
Kolonie mravenců už staví nové sídliště kousek od staveniště.

Pavouk plete pavučinu, aby nakrmil mouchami svou rodinu.
Malý komár jarním větrem vlaje, čerstvou krev už saje.

Včely nektar z květin sbírají, do úlu ho dávají.
Krtci si své chodby dolují a při tom si na žížalách hodují.

Každý, kdo si myslí, že tento malý svět je nepotřebný, se splet.

V TRÁVĚ

Simona Vaňkátová, 7. A

V přírodě se jaro probudilo,
slunce rozzářilo svět.
Loňskou travu proměnilo
v zelené moře samý květ.

Barvou září celé louky,
bílé sedmikrásky, modré zvonky.
Linoucí se vůně láká,
pohled očí dítěte i čmeláka.

V trávě rosa probudí i broučka,
mravenci pilně staví hrad.
Nektaru napít přiletí se včelička,
krása překrásná to na pohled.

V trávě

Daniel Hoskovec, 7. B

Co to slyším? Co to je?
Cvrček leze v trávě,
nohama o sebe tře.
Vydává zvuk ostrý,
to přivádí mě k zlosti.

Kdo to dupe? Kdo to jde?
Kulička se sama valí,
chrobák za ní hrdě stojí.
Kulička však nevoní,
tvoří ji jen výkaly.

Co to vidím? Co to letí?
Motýl letí z trávy,
sosák má nektaru plný,
před očima se mu vlní.
Motýl nektaru vypil moc,
než doletí domů, bude noc.

V trávě živočichů žije hodně,
v různých skrýších schovaní.
Žije se jim úctyhodně,
není to svět na hraní.
Našlapujte opatrně,
ať se to tam nezmění.

Tráva

Tereza Kupková, 8. B

Ležím si tak v trávě,
koukám, co po okolí se děje.
Slyším jen šum,
jak ležím v té trávě.

Zadívám se na oblohu,
jak kočárek z mraku si jede,
přítom vítr mi fičí přímo do tváře.

Je to tak krásný pocit,
když ležím v té trávě.

Na houbách

Jan Tvrdík, 8. B

Jednou jsem šel takhle do lesa,
myslel jsem, že najdu košík plný hub.

Sehnul jsem se pro hříbek a
při pádu si vyrazil zub.

Tak jsem se sehnul po druhé a
to o kus dál.
Bohužel i teď bez naděje mě čekal pád.

A jak tam ležím obličejem v trávě,
uvědomuji si, že jsem nespádl marně.

Vedle mě kráčí brouček,
co vypadá jako velký klouček.

A za ním leze mravenec,
co si na zádech nese dlabanec.
Tak ze zvědavosti pozoruji dál,
abych se světa přestal bát.

Teď už se světa nebojím a
o výlety do přírody žadoním.

Tak se lidi nebojte a
přírodu objevujte.

V trávě

Jakub Bína, 7. A

V trávě sedí kráva,
listy rozžvýkává.

Dívá se do kraje,
ten krásně zelený je.

Za kopcem je les,
tím bys neprolez.

A všude je tráva,
tu by kráva ráda.

Zelená je planeta,
radujme se ze světa!

V TRÁVĚ

Kateřina Dubjáková, 7. A

Když v trávě sedm,
přemýšlím, hledm,
na ten svět kolem,
co vane polem.

V hlavě mi běží
myšlenky svěží,
jak krsn je Źt,
slyšet psy vt,
poslouchat ptáčky,
sledovat mrčky.

Koukat se krajem,
mm o to zájem,
vidět barvy jara,
co hezk jsou jak ara.

Tak skvl je zem,
snad přijde to všem.
Mj Źivot jde dl,
i brouček se sml,
jak tady v trávě usínám.

Tráva

Dominika Kruntorádová, 8. B

Mm ráda zelenou trávu,
Často na n pasu krávu.
Pasu na n i ovce,
ale radši leŹm na pohovce.

V trávě Źij rzn brouci,
šlapou po celém Olomouci.
Źije tam i beruška,
jmenuje se Maruška.

A pln v podzemí,
Źije také hodně zmijí.
A to je ta krsn tráva,
kterou zničila moje kráva.

V trávě

Dominik Volf, 8. B

V přírodě je plno krásy v každé roční době,
ukázat bych to chtěl ale hlavně Tobě.

Podívej se na oblaka nebo do trávy,
všude se je na co dívat, všechno vypráví.

Kolik květin, živočichů objeví se v trávě,
sehni se a pozoruj to se mnou právě.

Tamhle roste sedmikráska, vedle pampeliška,
kolem letí rychle čmelák, broučci ukazují bříska.

V husté trávě u lesa je rušné staveniště,
mravenci tam budují svoje mraveniště.

Kolik se všude v trávě skrývá života,
objevit to by byla těžká robota.

Luční víla

Eliška Táborská, 7. B

Chodit si jen tak,
po louce v mokré trávě.
Připadat si, jak
luční víla právě.

Lehnout si do trávy,
poslouchat luční zprávy.
Mluvit řečí broučků,
snít o krásném paloučku.

Posadit se ven,
všechno je jak sen.
Zapomenout na zlé věci,
neposlouchat lživé řeči.

Probudit se někde v lese,
kde datel do kmenu tese.
Neřešit ten dnešní svět,
pozorovat ptačí let.

V trávě

Josef Havíř, 7. B

U našeho obydlí
žádný z brouků nebydlí.
Čím to asi bude?
Nový, krásný trávník máme,
přihnojíme, posekáme.

Zeptal jsem se stonožky,
proč obouvá ponožky
u lesíka na palouku?
Proč nenavštíví radši louku?

„Sekačky a hnojivo,
ty nám tuze škodí.
Pampelišky, sedmikrásky
k životu se lépe hodí,“
řekla na to stonožka.

Tak se lidé zamyslete,
jaký trávník vlastně chcete!

U rybníka na paloučku

Vojtěch Losinecký, 8. A

U rybníka na paloučku,
nedaleko lesíka,
žije v trávě mnoho broučků,
někdo tiše nařiká.

Probudil se malý brouček na stráni,
probudil se ze zimního dřímání.
Rozhlíží se, jestli jaro přichází a
jestli sluníčko už vychází.

V trávě

Tereza Studecká, 8. A

Na louce žije luční kobyla Mařenka, červíček Pepíček, myška Anežka a motýlek Franta. Všechna tato zvířátka bydlí už dlouhá léta v trávě, nedaleko malého potůčku. Zvířátka si tam vybuodovala malou vesničku a pojmenovala ji vesnička U Lupínka. U Lupínka proto, že kousek od nich je dub, a z toho vždy na podzim padá krásně zbarvené listí. Mařenka žije na pampelišce, Pepíček ve svém jablíčku, které tam zahodila malá Anička. Anežka žije v noře pod dubem a Franta na svém fialovém zvonečku.

Jednoho dne se všechna zvířátka vydala na velkou výpravu do města. K této výpravě se rozhodla všechna zvířátka. Chtěla se totiž podívat, jak žijí lidé ve městě. Moc je to zajímalo, protože se tam nikdo z nich nikdy nepodíval. Tak se jednoho dne na cestu vydala. Musela přejít potůček. Pro některé to bylo velmi těžké. Dále následovala alej kopřiv a na konec hustý les, na jehož konci uviděla velké město. Jakmile se ocitla ve městě, uviděla spoustu velkých budov, aut a hlavně spoustu lidí. Pokaždé, když se chtěla někam podívat, tak musela přeběhnout silnici, kde pořád jezdilo spoustu aut. A když už šli po chodníku, tak je málem zase zašlápli lidé. Tak si řekla, že město není nic pro ně a vydala se zpět do své krásné vesničky, kde je nikdo neruší a nemusí se bát, že by je tam něco zašláplo. A když už byla zvířátka doma ve své vesničce, tak si lehla a říkala si, že jsou ráda, že nemusí žít v tom velkém městě.

Tráva

Martin Hendrych, 7. B

Už se těším na travičku,
až dostane na jaře svou barvičku.

Tráva pokryje naši zem,
a já šťastný tuze jsem.

Tráva je v létě zelená,
až se mi podlamují kolena.

Rád po trávě pobíhám,
a kobylinky si na ní posbírám.

V trávě

Simona Štěpánová, 7. B

Za naším domem je malý lesík. Když se sejde z cesty, je nedaleko malá louka. Chodím sem vždycky přemýšlet. Nejraději na tuto louku chodím v létě. Můžu si lehnout do trávy a pozorovat, jak se na obloze honí mraky. Zaposlouchávám se do zvuků přírody a snažím se poznávat, co je to za zvíře. Anebo si sundám boty, procházím se po malé louce, nechám trávu, ať mě šimrá do chodidel. Nedaleko této louky pod stromem je mraveniště. Jako bych slyšela, jak ti malí broučci donášejí jehličí, aby se mraveniště rozrůstalo. Líbí se mi, jak se schovávají, když přijdu k jejich obydlí.

Jednou jsem se šla projít na louku a měla jsem s sebou oplatky. Když jsem si sedla, mravenci opatrně přišli a začali mi je odnášet. To byly fofry. Za chvíli po oplatkách nezbylo nic.

Někdy odcházím až k večeru. Jednou jsem se zdržela až do setmění. Město se pomalu ukládalo ke spánku, ale v lese to teprve začalo žít. Blízko zahoukala sova a přistála na jednom ze stromů, co rostou kolem louky. Oči jí ve tmě malinko zářily. Bála jsem se pohnout, abych ji nevylekala. Chvilku jen tak seděla a pak roztáhla křídla a odletěla do tmavého lesa.

Na jaře moc kytek na louce neroste. Spíš tráva pomalu začíná zelenat a probouzet se do krásného jara. Pod stromem se najde pár sněženek. Jinak je to jen velký zelený ovál, který dává domov různým živočichům.

V trávě

Markéta Fialová, 8. A

Když ležím v trávě,
běhají mi v hlavě,
myšlenky a sny,
krásné teplé dny.

Když ležím v trávě,
vše jde kolem mě.
Honí se mi v hlavě,
vše možné i nemožné.

Když ležím v trávě,
cítím se krásně, neohroženě.
Nevím, jak je to možné,
stále ležím a sním.
Nic jiného dělat netoužím.
Jen ležet v trávě a snít.

V trávě

Lucie Kotková, 8. A

Znáte ten skvělý pocit, kdy se procházíte bosou nohou po letní, sluncem rozzářené trávě? A napadlo vás někdy, co se vám děje pod nohama? Přemýšleli jste někdy nad tím, zda se v té trávě vůbec opravdu něco děje? Já se o to pokusím v následujících řádcích. Možná budou mé úvahy dětinské, ale občas je přece potřeba zapojit trochu té představivosti, i když třeba vymyslíme věci naprosto absurdní.

Z přírodopisu dobře víme, že existují brouci a různé „potvůrky“, které v trávě žijí. Já však ve svých představách zacházím daleko za přírodopisné poučky. Představuji si, že každý brouček, muška, mravenec mají své vlastní rodiny. Mají několik dětí, pro které celé dny obětavě shání potravu a chrání je před nebezpečím. My, lidé, jim však každý den narušujeme „rodinné pohodlí“. Při prvním vkročení do trávy je ohroženo hned několik takových rodin. Když se prvním krokem ponoříme do hlubin té zelené nádhery, její obyvatelé jsou náhle v ohrožení. Naše nohy jsou až několikrát větší, než jsou tyto maličci. Co se jim v tu chvíli asi „honí hlavou“? Nepochybně jim začíná boj o přežití. Snaží se před námi schovat. Zavrtat se daleko do země, ukrýt se za nejbližším kamenem či jinou věcí. A co jejich „rodiny“? Myslí v tuto chvíli i na ně? Je tento pud zachránit své nejbližší vlastní jen člověku?

Biologové vám s největší pravděpodobností odpovědí, že takto přemýšlí jen lidé nebo zvířata s vyvinutějším mozkem. V mých představách jsou však i tyto malé broučkové stejně starostliví jako lidé. Nepochybuji o tom, že za záchranu svých rodin jsou schopni se pustit i do boje s takovými nepříteli, jako jsme my. Vezměte si třeba mravence. Ohrozíte-li jeho teritorium, pošťpe vás. Takto brání nejen sebe, ale i svou rodinu. Stovky rodin žijících pospolu.

Někteří filosofové věří a tvrdí, že žijeme špatný život. Což znamená, že v některém z dalších životů se může z člověka stát zvíře nebo lepší člověk. A je tedy možné, že si z toho lidského života tyto broučkové něco pamatují a snaží se to přizpůsobit podmínkám, ve kterých žijí. Je to možná hloupý či nesmyslný názor. Ale v našich představách si přeci můžeme dovolit cokoliv.

Ať je to tak či onak. Svět je velice propracovaná „věc“, kde má každý své místo. Tomu je přizpůsoben jeho vzhled, myšlení, chování a další věci. A všichni dohromady fungujeme jako celek. A tak je to správně. A tak to má být.

V trávě...

Michaela Šedivá, 7. B

Každý den v létě,
ležím si v trávě.
Najednou se něco šustne,
a ejhle růže vedle mě pukne.

Ležím, ležím, odpočívám dál,
v té trávě něco děje se.
Běhají tu mravenečci,
jen se na ně kouknu,
připomínají mi školu.

V trávě hodně děje se,
má také svá tajemství.
Každý si ho zjistí sám,
aby mělo se mu o čem zdát.

Pro některé je tráva zbytečnost,
ale pro zvířátka nezbytnost.
Nejlíp se leží v trávě,
když je v létě krásně.

V trávě

Kateřina Burianová, 8. A

Je krásný jarní den. Roztál poslední sníh a zazelenala se tráva. Ptáci začínají propěvovat první písničky, na louce se začíná probouzet hmyz a rozkvétají první kytíčky. Na louce nedaleko rybníka se narodil cvrččí rodině malý chlapeček. Tato rodina se skládala z cvrččí maminky a tatínka, kteří měli ještě další dcerušku a syna. Jako každý den chodili rodiče pro potravu svým třem ratolestem. Dva starší sourozenci se starali o nejmladšího člena jejich rodiny. Jednoho dne, když se rodiče dlouho nevraceli, se malí cvrčci rozhodli, že jim půjdou naproti. A tak se vydali na cestu. Ta vedla kolem myšího domečku a třech krtinců, kolem malého rybníka až ke včelínu. Právě u rybníka se potkali s beruškou Klárkou, se kterou se dali do řeči. Po chvíli zjistili, že nejmladší cvrček je pryč. Hned se ho vydali hledat. Malý cvrček byl zvědavý, a tak se vydal prozkoumat okolí rybníka. Tady se potkal s malou vážkou Zuzankou. Povídali si a hráli. Vážka cvrčkovi nabídla, jestli by nechtěl přijít na návštěvu. Cvrček souhlasil. Po chvíli ale zjistil, že na druhou stranu rybníka se nedostane jinak než přes vodu. Tak se rozhodl, že to zkusí přeplavat. Jenomže cvrček plavat neuměl. Po chvíli se začal topit. Kdyby si ho nevšimla Zuzančina maminka, cvrček by se asi utopil. Ta ho vytáhla na břeh, kde se cvrček vzpamatoval. Najednou uslyšel známé volání svých sourozenců. Když byly hlasy stále silnější, cvrček na ně odpověděl. Udýchaní a vystrašení sourozenci byli rádi, že svého brášku našli. Poděkovali Zuzančině mamince za záchranu malého neposedy a vydali se nazpět k domovu. Tam už na ně čekali rodiče. Nejmladší cvrček byl tak unavený, že hned usnul. Další den malý cvrček s rodiči navštívili vážku Zuzanku a její maminku. Nakonec byli všichni šťastní, že všechno dobře dopadlo. Cvrček s vážkou Zuzankou se stali nejlepšími přáteli a hrávali si spolu snad každý den. Zazvonil zvonec a pohádka je konec!!

V trávě

Dominika Dlouhá, 8. A

Sníh už mizí, zima končí,
sluníčko už začalo hřát.
Úsměvy všem více svědčí,
travička nám začla zelenat.

Je to brzy, to je jasné,
přání nejde zakázat.
Vypadá to ovšem krásně.
Mravenci jsou proti, chtějí ještě spát.

Příroda je čarodějka,
včas vše sama zařídí.
Až vykvete pampeliška,
život v trávě znovu probudí.